

Igualment, a requeriment del defensor senyor Roure, diu que creu que si Pelegrí Serrat s'hagués donat compte que dins l'autobús viatjava la guàrdia civil no l'hauria parat, ja que això fóra una bogeria.

Acabat aquest interrogatori, el fiscal llegeix el seu informe, en el qual retira l'acusació amb tots els pronunciaments favorables de Miquel Bassols Planella i demana per a Pelegrí Serrat la pena d'un any per tinença il·lícita d'arma i la de dos anys de presó menor per insult i tendència a ofendre d'obra a la guàrdia civil. Per a l'acusat Angel Blanc, demana la pena de dos anys de presó menor pel delictes de coacció.

L'advocat senyor Roure llegeix la seva fonamentada defensa, en la qual rebateja d'una manera brillant i jurídica les qualificacions del fiscal. El senyor Roure diu que Pelegrí Serrat parà l'autobús sense saber ni sospitar que dintre d'ell hi anés la guàrdia civil i que en veure que així era es lliurà voluntàriament a la força pública. Al·ludeix després a la declaració a Olot del Ban de l'estat de guerra, la qual no es féu fins el dia 8 d'octubre, o sia 33 hores després de la detenció del seu patrocinat. Recorda el senyor Roure que el Ban esmentat concedeix dues hores, després de la seva publicació, per a lliurar-se els revoltats.

Acaba demanant l'absolució, o que, com a màxim, li sigui imposada la pena de quatre mesos i un dia d'arrest menor per tinença il·lícita d'arma.

El tinent senyor Rafael Mellado llegeix el seu documentadíssim informe demanant la més completa absolució. En aquesta peça jurídica es prova que el Bloc Obrer i Camperol, al qual pertanyien els acusats, era completament aliè al moviment del 6 d'octubre i que no volgueren acceptar cap lloc a la comissió gestora que es nomenà el 6 d'octubre a l'Ajuntament d'Olot. Acaba dient que el paper dels seus patrocinats fou idèntic al de milers d'obers espanyols que secundaren aquella vaga i als quals no s'han molestat enterament per a res.

El President del Tribunal pregunta als acusats si tenen res per al·legar. Pelegrí Serrat diu que creia que en l'autobús que parà hi havia uns joves d'«Estat Català», però que en veure la guàrdia civil va lliurar-se voluntàriament. Miquel Bassols diu que Angel Blanc l'acompanyà tot el dia d'antes i que no intervingué per res en la vaga. Finalment, Angel Blanc al·lega que ell no féu tancar cap establiment ni va fer cap mena de coacció.

A les dotze en punt, s'aixecà la vista i el Tribunal passà a reunir-se en sessió secreta.

La sentència no serà coneguda fins i tant no l'aprovi l'auditor de la Divisió.

***

Sembla que el veredictes del Tribunal haurà estat per a Pelegrí Serrat Estruc la pena de dos anys de presó menor pel delictes d'insult i tendència a ofendre d'obra la guàrdia civil i quatre mesos i un dia d'arrest menor per tinença il·lícita d'arma. Per a Angel Blanc Masdeu, la pena de sis mesos de presó pel delictes de coacció, i a Miquel Bassols Planella li ha estat retirada l'acusació pel fiscal amb tots els pronunciaments favorables.

Piscina-Estadi i «El Deber»

Olot 13 Febrer de 1935.

Senyor Director d'ESQUERRA. Ciutat.

Molt senyor nostre: Si els de «El Deber» haguessin tingut sempre suficient noblesa per publicar quan menys els *remitits* que se'ls trameten contra els greuges que tan *cristianíssimament* prodiguen, no fóra necessari acudir a la vostra liberalitat, demanant-vos la inserció del que s'adjunta. Ara, però, escarmetats, no podem fiar-nos-en ni poc ni gaire. No sabem si avui ens deixarà una plana per la nostra defensa, com l'ha deixada adés per una nova quitxotesca i despiatada batalla. A riscs, doncs, de que ens torni excomunicar, diguent-nos volterians i altres galanies del seu habitual repertori, us preguem de fer públic el següent *remitit*, tramès el dia de la data.

I us ho agraim moltíssim.

Pel Consell Directiu Provisional «Piscina-Estadi: Olot». El President, *Doctor Danés*.

«Senyor Director de «El Deber».

Molt senyor nostre: Us preguntem que, quan menys aquesta vegada i a l'empar de les disposicions legals, volgueu insertar-nos la nostra rectificació a l'article del més idoni, magnífic i abnegat col·laborador vostre, el senyor Sala, publicat en el núm. 1979 del setmanari.

Res de discutir, perquè no hem de mantenir diàlegs inútils.

La rectificació és prou convincent en els sols següents termes:

1er. Que no hi ha necessitat de renovar, tot d'un plegat, l'aigua de la piscina petita i la de la grossa; només es pot suposar el contrari quan de mala fe es tracti d'aconseguir xifres crescudes i exorbitants.

2on. Que ningú no ha dit que l'aforament donés, justos i cabals, els 200 litres per minut, sinó una quantitat que pot calcularse *per sobre* dels 200 litres. Ara, que, amb aquest escriu no li convé comptar-hi, al senyor Sala; i per això no hi compta. No solament no hi compta, sinó que ha vist — com ningú més — fins la possibilitat d'haver d'omplir les piscines en 15, 20 i 30 dies; i menys mal que en el terme màxim d'un mes se'ns ha aturat, perquè si el manantial fos realment alguna vegada *gairebé eixut del tot*, com ell diu, també podia prou no plantar-se fins al cap de l'any, o del lustre.

Precisament l'aforament va practicar-se a presència de gairebé la totalitat dels elements de la Junta Municipal de Sani-

tat, poguent convèncer's, tothom, primerament de què es recollia només l'aigua que es vessa en el punt més alt, sense atendre a la molta més que impermeabilitzant una mica la base podria captar-se, i segonament, sense fer — per impossible improvisació, amb quatre matolls de gleva — una bona taparada, en dit punt més alt, que permetés abocar-la tota al doble-decàlitre, ço que no obstant donava ja una respectable quantitat, pel qual motiu el càlcul afirmava això de *per sobre d'uns 200 litres per minut*, fent-ne un mínim, i no un màxim, com contra el criteri tècnic en fa el senyor Sala. No cal afegir que així com a n'ell i a «El Deber» els sembla que l'aforament va fer-se en temps de les vaques grasses, a nosaltres ens sembla que fou en els temps de les magres; que ho ha estat tot l'any darrer, en el qual no ha pas plogut mai abundantment, com en altres ocasions.

3er. La profunditat mínim inicial de 1'40, no és tal, i la profunditat màxima de la 3 metres, és solament en el punt on caldrà fer els salts d'altura; d'ací que únicament podríem admetre com a aproximada una cubicació de molt poc més d'uns 500 metres cúbics per la piscina grossa. D'on cal deduir que és ben segur d'omplir-la en un dia i mig; i molt probable d'aconseguir-ho amb molt menys temps, si s'aprofita bé la capacitat del manantial.

4rt. Que, encara, admetent com a bones i reals les matemàtiques del senyor Sala, no trobem que siguin prou motiu per afirmar si s'enganya o no a ningú, ni per renunciar a la Piscina. Perquè, bona fóra que aquell que dissortadament no tingués més que una queixalada de pa per tot dinar, renunciés i menyspreés aquesta queixalada, per mentre no pogués entaular-se i dinar com un gran home; i és ben evident que, per poca lògica que tingués, també es menjaria la mica de pa, prescindint de l'ètica barata de quedar-se amb tota la gana.

I prou. no hem d'afegir res més, tampoc no ignorem que el senyor Sala encara li cou allò de la *novel·la pornogràfica*, pel qual motiu deu doldre-li tant i ens discuteix la nostra competició en el «millorenament de la fillada»; i riscariem de tornar-lo enfadar; i tampoc no ens queda temps per perdre.

Senyor Director: moltes mercès.

Pel Consell Directiu Provisional «Piscina-Estadi: Olot». El President, *Doctor Danés*.

Olot, 13 de Febrer de 1935.»

AQUEST NÚMERO HA ESTAT PASSAT PER LA PREVIA CENSURA